

Arrest

nr. 224 336 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 oktober 2012 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 13 maart 2014 (RvV 13 maart 2014, nr. 120 480).

1.3. Verzoeker diende op 18 april 2014 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 5 mei 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Verzoeker diende op 4 november 2015 een derde asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 17 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een jonge Afghaanse man van Pashtounse origine, afkomstig uit het district Surobi in de provincie Kabul. U vroeg op 18 oktober 2012 voor de eerste maal asiel aan in België, samen met uw oom O.(...) H.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) en uw neef S.(...) H.(...) (CGVS (...); O.V. (...)). U en uw neef S.(...) verklaarden in een madrassa in Peshawar, in Pakistan, te zijn gerekruteerd door de Taliban. Na jullie opleiding in Pakistan moesten jullie terug naar Afghanistan waar jullie dienden te wachten op een opdracht van de Taliban. Uw oom O.(...) verklaarde als schilder te werken in verschillende overheidsgebouwen, daardoor werd hij door de Taliban geviseerd. Hij moest drie talibs een gebouw binnensmokkelen die een zelfmoordaanslag zouden plegen. Daarop besloten jullie allen het land te verlaten om in België asiel aan te vragen. De Commissarisgeneraal oordeelde echter dat uw verklaringen omtrent uw problemen geenszins overtuigend waren. Op 21 oktober 2013 kreeg u vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 15 november 2013 in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde echter de beslissing van de Commissaris-generaal en besloot eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus.

Op 18 april 2014 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België. U verwees naar dezelfde feiten die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. U voegde daar aan toe dat er nog een bijkomende dreigbrief was toegekomen bij jullie thuis en dat uw grootmoeder klacht had ingediend bij het politiecommissariaat van Surobi en bij het dorpshoofd. Op 5 mei 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 4 november 2015 een derde asielaanvraag in. Deze werd op 29 januari 2016 in overweging genomen. U werd op 25 oktober 2017 nogmaals gehoord door het CGVS. U herhaalt uw vrees die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u documenten neer die uw grootmoeder ging ophalen bij het districtshuis, het politiehoofdkwartier en het ‘criminal department’. U ontving deze documenten van uw oom O.(...). Verder legt u een enveloppe waarmee deze documenten naar uw oom werden verstuurd en een brief van uw advocaat neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend en uw verklaring als zou u door de Taliban zijn voorbereid om een zelfmoordaanslag te plegen, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die uw grootmoeder zou zijn gaan aanvragen bij het districtshuis, het politiehoofdkwartier en het 'criminal department', weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten die u neerlegt, lijken deze informatie overigens te bevestigen. U verklaart zelf dat de instanties waar uw grootmoeder documenten zou zijn gaan halen, niet op de hoogte waren van uw beweerde verblijf in Pakistan en uw opleiding door de Taliban ginds (CGVS 25.10.2017, p.4). U verklaart dat uw grootmoeder dit onvermeld liet om problemen te vermijden (CGVS 25.10.2017, p.4). Dit is volgens u dan ook de reden waarom deze instanties in deze documenten, verklaarden dat u als schilder actief was in Afghanistan, hoewel u zelf verklaarde in een madrassa in Pakistan te hebben verbleven (CGVS 25.10.2017, p.4 & 6; verklaring meervoudige aanvraag 19.01.2016, vraag 10). Dat deze instanties de zaken anders voorstellen in deze documenten dan u doet in uw verklaringen, bevestigt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.

Verder verwijst uw advocaat naar het feit dat u geruime tijd in Europa verblijft en naar uw daaruit voortvloeiende 'verwestering'. Dit is een argument dat kant noch wal raakt. Het CGVS ziet niet in waarom iemand die nog maar vijf jaar in Europa woont, niet meer zou kunnen aarden in de maatschappij waar hij is opgegroeid. Bovendien wordt u tijdens uw gehoor bij het CGVS gevraagd naar uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan en brengt u deze beweerde verwestering op geen enkel moment ter sprake (CGVS 25.10.2017, p.3).

Wat betreft het risico op rekrutering, een argument dat niet door u maar wederom louter in het schrijven van uw advocaat wordt aangehaald, dient te worden opgemerkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen op rekrutering, is aldus een argument dat opnieuw weinig ernstig is en dat u zelf op geen enkele manier concreet maakt.

Ten slotte verwijst u naar het feit dat uw oom (H.(...), O.(...); CG (...))⁰ & OV (...)) en zijn zoon (H.(...), F.(...) CG (...) & OV (...)) wel een beschermingsstatus kregen toegekend (CGVS 25.10.2017, p.6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt. Dat zij de subsidiaire beschermingsstatus ontvingen, betekent nog niet dat ook u automatisch voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het

veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker beweert dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie. Verzoeker zet uiteen dat hij wel degelijk vrees koestert voor de Taliban omdat hij samen met zijn neef S. gerekruteerd werd in een madrassa in Peshawar en hij samen met zijn oom, die als schilder werkte in overheidsgebouwen, diende mee te werken aan een zelfmoordaanslag. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen uit 2013. Omdat hijzelf, zijn neef en zijn oom gevlucht zijn, zo stelt verzoeker, werd hun familie opgezocht en werden hun vader, hun grootvader en een andere neef ontvoerd.

Verzoeker levert kritiek op de beoordeling van de neergelegde documenten. Volgens verzoeker moet het mogelijk zijn dat de nieuwe elementen of documenten de eerdere beslissing moeten kunnen veranderen. Deze nieuwe documenten, zo oppert verzoeker, tonen aan dat hij, zijn oom en zijn neef wel degelijk een risico lopen op vervolging door de Taliban. Verzoeker wijst erop dat zijn grootmoeder een klacht neerlegde bij de politie naar aanleiding van de ontvoering van de vader, grootvader en oom van verzoeker en dat zij een klachtenbrief schreef naar het gerecht en het districtshuis van Surobi. Volgens verzoeker wordt de geloofwaardigheid van deze stukken enkel op basis van algemene informatie afgewezen en werden de documenten niet individueel onderzocht waardoor niet zonder meer besloten kan worden dat de stukken vals zijn.

Om represailles te vermijden, zo oppert verzoeker, had zijn grootmoeder de instanties die de documenten hebben uitgegeven niet op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker en zijn neef in Pakistan verbleven om door de Taliban opgeleid te worden en werd in de documenten gesteld dat zij schilders waren in Afghanistan. Verzoeker wijst er ook op dat zijn oom O. H. in het kader van zijn asielpprocedure dezelfde stukken neerlegde en wel een positieve beslissing kreeg, hetgeen erop wijst dat de commissaris-generaal deze stukken wel als geloofwaardig bestempelt.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij reeds sinds 2012 in België verblijft en daardoor tot een bijzonder kwetsbare groep behoort omwille van zijn verwestering. Verzoeker citeert hierbij de UNHCR *Eligibility Guidelines* en een vernietigingsarrest van de Raad, en stelt dat de verwerende partij nalaat om hierover een grondig onderzoek te voeren. Hij benadrukt in zijn middel dat hij het grootste deel van zijn volwassen leven in Europa heeft doorgebracht waardoor hij een westerse levensstijl heeft aangenomen en niet meer zal kunnen aarden in Afghanistan.

Verzoeker verklaart in zijn middel dat de bedreigingen door de Taliban zijn ingegeven door hun politieke en religieuze overtuiging en dat hij de bescherming van de Afghaanse overheid, rekening houdend met de algemene veiligheidssituatie, niet kan invoeren.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoeker bestaat er wel degelijk een risico op rekrutering en wordt in de beslissing voorbij gegaan aan de UNHCR *Eligibility Guidelines* waarin wordt gesteld dat mannen “*of fighting age*” zijn. Verzoeker wijst bovendien op zijn weigering om mee te werken aan het plegen van aanslagen hetgeen, volgens de objectieve informatie, een bijkomend risico oplevert. Daarnaast, zo meent verzoeker, werd over het risico om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd op geen enkele manier gemotiveerd.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker citeert de geschonden geachte wetsbepaling en stelt dat er rekening dient te worden gehouden met zijn Afghaanse nationaliteit en met zijn herkomst uit het district Surobi in de provincie Kabul. Verzoeker verwijst naar de beslissing die werd genomen in hoofde van zijn oom die wel de subsidiaire bescherming toegekend kreeg.

Voorts gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie en de volatiele toestand in Afghanistan die blijkt uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2016, die hij citeert en het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and events in Kabul*" van 9 november 2017 van de ecoi-website waaruit verzoeker eveneens citeert. Volgens verzoeker neemt het geweld dergelijke proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit een van de meest gewelddadige regio's, met name het district Surobi in de provincie Kabul, waarbij hij verwijst naar de rapportage van het aantal burgerslachtoffers door UNAMA.

Tenslotte oppert verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten en *de facto* een IDP zal worden waardoor hem de toegang tot een aantal basisvoorzieningen zal worden ontnomen. Ook door toedoen van de beperkte humanitaire hulp, zo vervolgt verzoeker, loopt hij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is de interpretatie van de subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal te beperkt omdat de humanitaire gevolgen van het gewapend conflict zouden worden verwaarloosd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-15):

- “3. Kopie aangifte verdwijning vader, grootvader en oom;
4. Klachtenbrief van grootmoeder t.a.v. gerecht;
5. Klachtenbrief van grootmoeder t.a.v. districtshuis van Surobi;
6. UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan*", UNHCR, 19 april 2016,, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>
7. Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 26 januari 2017, nr. 181 307.
8. *General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", European Country of Origin Information Network, 9 november 2017 2016 te consulteren via: <https://www.ecoi.net/news/88769:afghanistan/01.eeneral-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>;
9. United States Department of State, *Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan*, 3 maart 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58ec8a7fa.html>;
10. UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data, UNAMA, 27 april 2017, te consulteren via <https://unama.unmissions.org/unama-first-quarter-2017-civilian-casualty-data>;
11. Afghanistan: security situation, EASO Country of Origin Information Report, November 2016, p. 112-115, te consulteren via http://www.ecoi.net/file_upload/9014791915642016-11-09-easo-afghanistan-security-situation.pdf;
12. UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge", 9 juni 2013, p. 30, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>;
13. Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, november 2016, p. 91, te consulteren op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeen-ambtsbericht-afghanistan>;
14. Humanitarian Bulletin: Afghanistan", OCHA, 1-31 mei 2017, te consulteren op https://www.humanitarianresponse.info/svstem/files/documents/files/afghanistan_monthly_humanitarian_bulletin_may_2017.pdf;
15. *Afghanistan's Forgotten Humanitarian Crisis*", The Diplomat, 9 juni 2016, te consulteren op <http://thediplomat.com/2016/06/afghanistans-forgotten-humanitarian-crisis/>;

2.2.2. In een aanvullende nota van 5 juli 2018 voegt verzoeker nog volgende stukken toe (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 16-29):

- “16. Beëdigde vertaling van de aangifte van de verdwijning van de vader, grootvader en oom van verzoeker van 10 april 2014;
17. Beëdigde vertaling van de klachtenbrief van de grootmoeder t.a.v. het gerecht van 10 april 2014;
18. Beëdigde vertaling van de klachtenbrief van de grootmoeder van verzoeker t.a.v. het districtshuis van het district Surobi;

19. EASO, *Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security situation, december 2017*, p. 189, te consulteren op: www.ecoi.net/en/file/local/1420598/1226_1514466342_easo-afghanistan-security-situation-2017.pdf;
20. Arrest RVV nr. 196 024 van 30 november 2017;
21. Amnesty International, *Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*, 5 oktober 2017, a consuler sur: https://www.amnestv.org/en/documents/asal_1/6866/2017/en/;
22. UNHCR, *Humanitarian needs overview, december 2017*, p.5, te consulteren op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afg_2018_humanitarian_needs_overview_5.pdf;
23. UNSC, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, 27 februari 2018, p. 2, te consulteren op: <http://undocs.org/S/2018/165>;
24. NRC, "7 things you should know about the crisis in Afghanistan", 9 februari 2018, te consulteren op: www.nrc.no/news/2018/februarv/7-things-vou-should-know-about-the-crisis-in-afghanistan/;
25. International NGO Safety organisation, *Afghanistan Context analysis*, april 2018, te consulteren op: <https://ngosafetv.org/countrv/afghanistan>;
26. BBC World Service, *Taliban threaten 70% of Afghanistan*, BBC Finds, 31 januari 2018, te consulteren via www.bbc.com/news/world-asia-42863116;
27. Human Rights Watch, *World Report 2018 - Afghanistan*, 18 januari 2018, te consulteren via: www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=countrv&docid=5a61eeac4&skip=0&coi=AFG&searchin=fulltext&sort=date;
28. Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan*, mei 2018, p. 21, te consulteren op: www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2018/05/01/thematisch-ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-afghanistan-mei-2018;
29. Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, *Afghanistan*, te conuslteren op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan;

2.2.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2019 voegt verzoeker tenslotte volgende elementen toe (Aanvullende nota verzoeker II, bijlagen 30-48):

- “30. New York Times, *U.S. to Withdraw About 7,000 Troops From Afghanistan, Officials Say*, 20 december 2018, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2018/12/20/us/politics/afghanistan-troop-withdrawal.html>;
31. CSB Monitor, *Is it safe for Europe to force Afghan migrants to return home?*, 31 december 2018. te consulteren op: https://www.csmonitor.com/World/Middle-East/2018/1231/Is-it-safe-for-Europe-to-force-Afghan-migrants-to-return-home?utm_source=hootsuite&utm_medium=twitter&utm_term=&utm_content=&utm_campaign;
32. NRC, *Zeker vijftien doden bij aanvallen Talibaan in Afghanistan*, 1 januari 2019, te consulteren op: <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/01/zeker-viiftien-doden-bij-aanvallen-talibaan-in-afghanistan-a3127520>;
33. International NGO Safety organisation, *Afghanistan Context analysis*, geldig op 20 december 2018. te consulteren op: <https://neosafetv.org/countrv/afghanistan>;
34. The Guardian, *"Afghan leader's offer to Taliban is a last-ditch gamble for peace"*, 28 februari 2018, te consulteren op: <https://www.theguardian.com/world/2018/feb/28/afghan-president-ashraf-ghani-offers-to-recognise-taliban-to-end-war>;
35. UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, te consulteren op: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5b8900109&skip==0&querv=hazara&uervsi=hazara&searchin=fulltext&sort=date>;
36. EASO *Country Guidance: Afghanistan, Guidance note and common analysis*, juni 2018. te consulteren op: <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>;
37. US Department of Defense Office of Inspector General, *Lead Inspector General for Operation Freedom's Sentinel I Lead Inspector General Report to the United States Congress I July 1, 2018 - September 30, 2018*, 19 november 2018, te consulteren op: <http://www.dodig.mil/Reports/Compendium->

of-Open- Recommendations/Article/1693 809/lead-inspector- general-for-operation- freedoms-sentinel-i-lead-inspector- general/;

38. Foreign Policy, *In Afghanistan, a 17-Year Stalemate*, 20 november 2018, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2018/11/20/in-afghanistan-a-17-year-stalemate-us-war-pentagon/>;

39. BBC, *Why Afghanistan is more dangerous than ever*, 14 september 2018, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-45507560>;

40. The Jamestown Foundation, *Taliban Demonstrates Resilience With Afghan Spring Offensive*, 2 juni 2018, te consulteren op: <https://jamestown.org/program/taliban-demonstrates-resilience-with-afghan-spring-offensive/>;

41. NOS, *"Aantal burgerdoden in Afghanistan loopt op, ook vandaag weer aanslag"*, 15 juli 2018, te consulteren op: <https://nos.nl/artikel/2241619-aantal-burgerdoden-in-afghanistan-loopt-op-ook-vandaag-weer-aanslag.html>;

42. The Jamestown Foundation, *"Islamic State a deadly Force in Kabul"*, 6 april 2018, te consulteren op: <https://jamestown.org/program/islamic-state-a-deadly-force-in-kabul/>;

43. The Washington Post, *"How the Islamic State got a foothold in Afghanistan"*, 21 maart 2018, te consulteren op: https://www.washingtonpost.com/news/worldviews/wp/2018/03/21/how-the-islamic-state-got-a-foothold-in-afghanistan/?utm_term=.93ff87bee4b5;

44. UNAMA, *Highest Recorded Civilian Deaths From Conflict at Mid-Year Point - Latest Unama Update*, 15 juli 2018, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/highest-recorded-civilian-deaths-conflict-mid-year-point-latest-unama-update>;

45. TOLONews, *Unama Reports Spike in Civilian Casualties From IEDs*, 7 oktober 2018, te consulteren op: <https://www.tolonews.com/index.php/afghanistan/unama-reports-spike-civilian-casualties-ieds>;

46. De Standaard, *Taliban maken meer dan honderd doden bij zwaarste aanslag in maanden*, 21 januari 2019, te consulteren op: http://www.standaard.be/cnt/dmf20190121_04120890;

47. *Beslissing van het Commissariaat-generaal betreffende O.(...) H.(...) en F.(...) H.(...) van 13 juli 2015*;

48. EASO, *Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security situation, december 2017*, p. 27, te consulteren op: www.ecoi.net/en/file/local/1420598/1226_1514466342_easo-afghanistan-security-situation-2017.pdf.

2.2.4. In een aanvullende nota van 18 februari 2019 deelt de commissaris-generaal de verwijzing mee naar volgende documenten: *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, uittreksel uit het rapport *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update"* van mei 2018 (p. 1-34) en uittreksel uit het rapport *"EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-84, 98-110) (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats overwogen dat de verklaringen van verzoeker betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het relaas van verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag, die zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad werden geweigerd. De commissaris-generaal wijst erop dat het herhalen van deze motieven niets wijzigt aan het fundamenteel ongeloofwaardig karakter van het relaas.

Met betrekking tot de documenten die zijn grootmoeder zou hebben aangevraagd bij het districtshuis, het politiehoofdkwartier en het '*criminal department*' wordt in de beslissing gesteld dat documenten niet bij machte zijn een ongeloofwaardig relaas te staven. Voorts wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat in Afghanistan zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt, waardoor de bewijswaarde van deze stukken relatief is. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat de stukken deze informatie lijken te bevestigen omdat verzoeker verklaarde dat de instanties waar zijn grootmoeder de documenten ging halen niet op de hoogte waren van verzoekers verblijf in Pakistan en zijn opleiding bij de Taliban aldaar, waardoor op de documenten werd verklaard dat hij als schilder actief was in Afghanistan.

Wat de door de advocate van verzoeker voorgehouden verwestering betreft, omdat hij al een tijdlang in Europa verblijft, wordt in de beslissing gesteld dat deze beweringen kant, noch wal raken en dat verzoeker zelf de verwestering nooit ter sprake brengt als er gevraagd wordt naar zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan.

Aangaande het risico op rekrutering wordt in de beslissing ook opgemerkt dat dit argument enkel in het schrijven van verzoekers advocaat voorkomt én dat gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt.

Betreffende het gegeven dat verzoekers oom en diens zoon wel een beschermingsstatus toegekend gekregen hebben, wordt door de commissaris-generaal gewezen op de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

Omwille van de ongeloofwaardigheid van het relaas, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat het geweld in de provincie Kabul, behoudens in de Uzbin-vallei, hoofdzakelijk plaatsvindt onder de vorm van gerichte aanslagen tegen "*high profile*" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De commissaris-generaal concludeert dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat "*(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967*". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. In zijn middelen beweert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag waarbij hij verwijst naar zijn vrees die gebaseerd is op zijn opleiding in een madrassa in Peshawar om een zelfmoordaanslag te plegen.

2.5.6. De Raad stipt aan dat onderhavig beroep gericht is tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers derde asielaanvraag. Gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad waarbij de eerste asielaanvraag van verzoeker definitief werd geweigerd (zie punt 1.2.), is de bevoegdheid van de Raad te dezen beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aanbrengt, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In zijn arrest van 13 maart 2014 concludeerde de Raad dat *“de rekrutering door de taliban in de madrassa in Pakistan en de lessen ter voorbereiding op de jihad”* en de incidenten die daarop volgden, ongeloofwaardig waren (RvV 13 maart 2014, nr. 120 480). De loutere affirmatie van verzoeker dat hij omwille van zijn opleiding in de madrassa wél aan de vluchtelingendefinitie zou voldoen, kan niet worden bijgetreden.

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag verklaarde dat zijn problemen dezelfde zijn, maar dat hij nieuwe documenten heeft (AD 3de AA, stuk 16, Verklaring meervoudige aanvraag, 19 januari 2016, motieven; AD 3de AA, stuk 14, Documenten). Bijgevolg dient te worden onderzocht of de neergelegde documenten (Bevestiging probleem districtshuis, bevestiging probleem politiehoofdkwartier, bevestiging probleem ‘*criminal department*’ en de e-mail van de advocaat) een ander licht werpen op de nood aan internationale bescherming van verzoeker. Middels een e-mail van 26 november 2015 had verzoekers raadsvrouw dezelfde documenten overgemaakt. Deze stukken worden nogmaals overgemaakt als bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 3, 4 en 5).

2.5.8. In de bestreden beslissing wordt betreffende deze ‘nieuwe’ elementen het volgende overwogen:

“De documenten die uw grootmoeder zou zijn gaan aanvragen bij het districtshuis, het politiehoofdkwartier en het ‘criminal department’, weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten die u neerlegt, lijken deze informatie overigens te bevestigen. U verklaart zelf dat de instanties waar uw grootmoeder documenten zou zijn gaan halen, niet op de hoogte waren van uw beweerde verblijf in Pakistan en uw opleiding door de Taliban ginds (CGVS 25.10.2017, p.4). U verklaart dat uw grootmoeder dit onvermeld liet om problemen te vermijden (CGVS 25.10.2017, p.4). Dit is volgens u dan ook de reden waarom deze instanties in deze documenten, verklaarden dat u als schilder actief was in Afghanistan, hoewel u zelf verklaarde in een madrassa in Pakistan te hebben verbleven (CGVS 25.10.2017, p.4 & 6; verklaring meervoudige aanvraag 19.01.2016, vraag 10). Dat deze instanties de zaken anders voorstellen in deze documenten dan u doet in uw verklaringen, bevestigt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.”

2.5.9. Verzoeker werd op 25 oktober 2017 gehoord in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming (AD 3de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 25 oktober 2017). Verzoeker verklaarde dat hij de documenten via zijn grootmoeder en zijn oom verkreeg, maar kon geen details geven over de inhoud van de stukken, zogenaamd omdat hij niet kon lezen (*ibid.*, p. 4). Het komt bijzonder weinig overtuigend over dat verzoeker op 4 november 2015 beweert in aanmerking te komen voor internationale bescherming op

basis van drie nieuwe documenten en bij zijn gehoor bijna twee jaar later enkel *“weet dat 1 brief van het politiehoofdkwartier is, 1 van het districtshuis en één 1 criminal department” (Ibid.)*, maar dat hij niet weet welk stuk van welke instantie komt en niet weet welke van deze instanties zijn grootmoeder eerst bezocht (*Ibid.*). Aangezien verzoeker de documenten al twee jaar in zijn bezit had, kan hij zijn opvallend gebrekkige kennis over de door hemzelf neergelegde stukken niet rechtvaardigen met het excuus *“Ik kan het niet lezen” (Ibid.)*. Aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor geen verduidelijking kan verschaffen over de precieze omstandigheden waarin deze stukken werden opgesteld, ging de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk door te overwegen *“dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken”*. Verzoeker kan het niet louter aan de commissaris-generaal verwijten geen individueel onderzoek van de neergelegde documenten door te voeren indien hijzelf volstrekt in gebreke blijft bijkomende uitleg te verschaffen bij deze stukken. Het komt immers aan verzoeker toe aan te tonen dat de nieuwe gegevens de reeds vaststaande ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven kunnen ombuigen.

Waar verzoeker meent dat de stukken enkel op basis van de algemene informatie zouden worden afgewezen, merkt de Raad bijkomend op dat de documenten blijkbaar werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers grootmoeder, waardoor de erin vermelde gegevens niet voortkomen uit een objectieve bron. Tenslotte merkt de Raad op dat de klachtenbrief ten aanzien van het districtshuis van Surobi (Verzoekschrift, bijlage 5) bezwaarlijk authentiek kan worden geacht. De Engelse vertaling van de hoofding van dit volgens verzoeker officiële document bevat de vermelding *“Indefindent directorate of local governance”*, waardoor het stuk als kennelijk frauduleus kan worden aangemerkt. Eén en ander wordt overigens bevestigd in de landeninformatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan zowat alle mogelijke documenten kunnen worden nagemaakt, zowel documenten die uitgaan van de overheid, als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD 3de AA, stuk 15, Landeninformatie, ‘COI Focus Afghanistan, Corruptie en valse documenten’, 27 juni 2013, p. 17). Verzoeker weerlegt deze informatie niet. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643).

2.5.10. De Raad wijst erop dat de poging van verzoeker om te verklaren waarom het document van het districtshuis onjuiste gegevens bevat betreffende de verblijfplaats en professionele activiteiten van de betrokkenen niet kan worden aangenomen. Het komt immers weinig geloofwaardig over dat de grootmoeder van verzoeker bewust een leugenachtige verklaring zou afleggen over de verblijfplaats en de activiteiten van verzoeker, zogenaamd om problemen te vermijden, terwijl de andere elementen die door het districtshuis werden bevestigd wel met de waarheid zouden overeenstemmen.

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel blijkt uit de beslissing die in hoofde van verzoekers oom werd genomen (Aanvullende nota verzoeker II, bijlage 47), die overigens dezelfde documenten had neergelegd, dat aan deze documenten evenmin bewijswaarde werd gehecht:

“Naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag legt u slechts bijkomende documenten voor en legt u bijkomende verklaringen af die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van uw initieel asielrelaas, dat eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

Betreffende de klachtenbrieven van uw moeder aan de overheden van Surubi stelt het CGVS het volgende vast. U stelde dat deze brieven de ontvoering van uw vader attesteren (CGVS II, p. 3). Deze door u verklaarde ontvoering werd reeds in voorgaande beslissing dermate in twijfel getrokken dat de door u neergelegde attesten – waarvan de authenticiteit bovendien moeilijk te achterhalen valt (COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten) - niet tot een andere beoordeling kunnen leiden. Bovendien dienen documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.” (Aanvullende nota verzoeker II, bijlage 47).

Verzoeker gaat in zijn middel uit van een onjuiste lezing van de beslissing die in hoofde van zijn oom werd genomen. Uit deze beslissing kan enkel worden opgemaakt dat aan verzoekers oom de subsidiaire bescherming werd toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, wellicht omwille van de zeer specifieke situatie van diens - toen minderjarige - zoon, de neef van verzoeker, die kampte met een psychische pathologie die met allerhande medische stukken werd aangetoond. Verzoeker kan

onmogelijk voorhouden dat zijn persoonlijke situatie identiek of gelijklopend zou zijn met deze van zijn oom.

2.5.11. Betreffende het asielmotief dat verband houdt met de beweerde verwestering van verzoeker merkt de Raad op dat verzoeker aannemelijk dient te maken dat deze verwestering van die aard is dat deze een kenmerk uitmaakt van zijn persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor hij onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Afghaans samenleving. Bovendien dient hij concreet aan te tonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst dringt zich de vaststelling op dat verzoeker zijn voorgehouden verwestering nooit zelf heeft aangevoerd als asielmotief. Het gegeven dat de UNHCR *Eligibility Guidelines* “*Individuals perceived as “Westernized”*” (Verzoekschrift, bijlage 6) een risicoprofiel toedicht, betekent niet automatisch dat verzoeker door toedoen van een verblijf van enkele jaren in België automatisch als “*verwesterd*” zal worden aanzien omdat dit, zoals het UNHCR ook aangeeft, steeds afhankelijk is van de omstandigheden van de zaak. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zijn verwestering blijkt. De loutere bewering van verzoeker dat hij niet meer zal kunnen aarden in Afghanistan volstaat in dit verband niet.

Naar aanleiding van de door verzoeker aangehaalde vernietigingsarresten van de Raad (Verzoekschrift, bijlage 7; Aanvullende nota verzoeker I, bijlage 20) merkt de Raad op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien blijkt uit deze arresten dat de verwestering door de betrokken asielzoeker uitdrukkelijk werd aangehaald als asielmotief.

2.5.12. Wat de door verzoeker in zijn middel aangehaalde risico op rekrutering door de Taliban betreft, merkt de Raad vooreerst op dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig werd geacht. Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat verzoeker in zijn middel niets inbrengt tegen de overweging uit de bestreden beslissing “*dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt*”. “*Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen op rekrutering, is aldus een argument dat opnieuw weinig ernstig is en dat u zelf op geen enkele manier concreet maakt*”.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er een risico zou bestaan om gedwongen gerekruteerd te worden door pro-regeringstroepen, zoals hij in zijn middel beweert, omdat dit alles, blijkens de door verzoeker aangehaalde UNHCR *Eligibility Guidelines*, sterk afhankelijk is van de lokale machtsverhoudingen in de regio die door verzoeker geenszins worden verduidelijkt.

2.5.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde asielmotieven, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft “*ernstige schade*” als volgt:

“§2 *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*”

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, levert verzoeker in zijn middel kritiek op de beoordeling van het risico in het district Surobi, dat behoort tot de provincie Kabul. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift en aan zijn aanvullende nota's allerhande informatie toe betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul en de situatie van zogeheten IDP's (Verzoekschrift, bijlagen 8-15; Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 19 en 21-29; Aanvullende nota verzoeker II, 30-46 en 48). Volgens verzoeker neemt het geweld de vorm aan van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Waar verzoeker meent dat aan zijn oom wel subsidiaire bescherming zou zijn toegekend op grond van de veiligheidssituatie, kan verzoeker niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoekers oom de subsidiaire bescherming kreeg toegekend op grond van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet en niet op grond van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst (zie punt 2.5.10.). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in de situatie van een IDP zal terechtkomen, zoals hij in zijn derde middel beweert.

2.5.16. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij afkomstig is van Hussainkhel-dorp in het district Surobi, maar hij kan niet verduidelijken waar dit dorp gelegen is. Uit eerdere verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker verklaarde geboren te zijn in Sarchino Kohj (AD 1ste AA, stuk 4, beslissing CGVS 18 oktober 2013).

2.5.17. De commissaris-generaal heeft middels zijn aanvullende nota van 18 februari 2019 de recente landeninformatie van 2018 van UNHCR en EASO aan het dossier toegevoegd (Aanvullende nota CGVS, bijlagen). In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij aangaande deze veiligheidssituatie het volgende: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat het geweld in de provincie Kabul zich in het district Surobi concentreert, en meer specifiek in de Uzbin-vallei, die wordt aangeduid op de *“AIMS map Surobi District, Kabul Province”* en die bij de aanvullende nota wordt gevoegd. Gelet op de summiere verklaringen van verzoeker kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat *a priori* niet blijkt dat het dorp van herkomst van verzoeker gelegen is in de Uzbin-vallei. De commissaris-generaal ging geenszins onredelijk te werk door op basis van de beschikbare informatie te concluderen dat er actueel voor burgers in het district Surobi, behoudens in de Uzbin-vallei, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht waaruit blijkt dat hij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN